

Sjezd Demokratické strany práv států (přezdívané „Dixiecrats“) v roce 1948

Autor: Chris Brand

Shrnutí

Jen stěží si lze představit výraznější kontrast než ten mezi multikulturalismem a multirasovou společností, prosazovaných vládnoucími politickými a kulturními elitami na straně jedné a kulturními a rasovými hodnotami Západu z před pouhého století. I když zastoupení nebělošských menšin na Západě ve statistikách negramotnosti, zločinnosti nebo AIDS stále značně převyšuje jejich procentní podíl v populaci, zůstává pro jakoukoliv veřejně činnou osobu sebemenší zpochybnění smysluplnosti multikulturalismu společenskou sebevraždou – jak si musel uvědomit i někdejší předseda Senátu Trent Lott (R-MS), když při vzpomínkách na protiestablishmentovou prezidentskou kandidaturu *dixiekrata* (kandidáta Demokratické strany práv států /States' Rights Democratic Party/) Stroma Thurmonda v roce 1948 pozitivně hovořil o časech starého segregovaného Jihu. Podle dnes platných kulturních a politických pravidel však musíme rasové menšiny nadšeně přijmout – nebo přinejmenším zdvořile ignorovat, v každém případě jsou však vyjmuty z jakýchkoliv kritických hodnocení. (Vyhýbat se rasové identifikaci se stalo zavedenou praxí BBC vždy, když se příslušník menšiny dopustí

nějakého skutečně nebyvale ohavného zločinu – např. v případě vraždy v Londýně, kdy byla desetiletá černošská dívka jménem **Victoria Climbiéová** zavražděna vlastní tetou a jejím přítelem.)

Tato ohromná proměna se z nemalé části udála také zásluhou vlivu **Franze Boase** (1858-1942), jehož učení, šířené z vlivných pozic oboru antropologie elitní skupinkou jeho někdejších studentů, změnilo intelektuální směřování celé sociální antropologie.

Tento německo-židovský akademik, profesor na newyorské Kolumbijské univerzitě, se vytrvale snažil přimět antropology, aby odložili své z vědy 19. století vycházející názory, že mezi hlavními lidskými rasami existují z větší části nepřekonatelné rozdíly – které podle převládajícího mínění nelze umenšit ani vzájemným míšením. Dnes se však nad klíčovou prací Boasovy kariéry, podle jejíž závěrů se tvar lebek dětí imigrantů do USA, které se narodily už v Americe, výrazně lišil od jejich sourozenců narozených v cizině, vznáší stín pochybností – a někteří antropologové dokonce připouštějí, že Boas svá zjištění zfalšoval. Nový rozbor dostupných dat od více než 17 000 Boasem před skoro sto lety studovaných subjektů nenašel významné důkazy, jež by podporovaly hlavní Boasovu tezi, že rasové charakteristiky lze snadno proměnit.

Tyto nedávné nesnáze moderní sociální antropologie přicházejí nedlouho po zuřivých vnitrooborových debatách a sporech, zda i někteří další antropologové nebarvili lidskou přirozenost u primitivních národů příliš narůžovo. Mluví se i o pravděpodobných změnách. Jde o otázky nemalého významu, protože právě sociální antropologie dlouhodobě představuje jednu z hlavních opor environmentálního smýšlení, v prostředí společenskovedních kateder dominantního. Univerzity, které si naoko tolik cení „rozmanitosti“, jsou totiž z 95% obsazeny levicově liberálními učiteli a jejich pozice jsou pak politicky korektní takřka stoprocentně. **Dnes však podle všeho postupně vychází najevo, že učení sociálních antropologů o rase se zakládají nejen na jejich přáních, ale také fundamentálních metodologických nedostatcích ve výzkumu, které tito akademici dlouhá léta přecházeli mlčením a nezájmem.**

Oblíbené přísloví, jež praví, že „jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“, znovu prokázalo svou pravdivost v roce 2003. Západ se nacházel v pevném sevření myšlenky, že neexistují žádné geneticky podmíněné rasové odlišnosti – což je ovšem protiklad staršího konsenzu. **Sociální antropologové 20. století se však pokládali za mnohem moudřejší a podle studentů takzvané „sociální antropologie“ tedy není důvod domnívat se, že různé národy světa spolu nemohou žít v míru, především pak v západních multikulturních metropolích, kde vzletné fráze o nesmírné hodnotě „rozmanitosti“ z úst politiků a „expertů“ v médiích umně odvádějí pozornost od negramotnosti, zločinnosti, rozkladu rodin, nepřátelství vůči bělochům a míry nákazy nemocí AIDS u jistých importovaných etnických menšin.** Státem financovaný multikulturalismus, důsledně podepřený zákony omezujícími svobodu slova a ideopolicií politické korektnosti, dnes představuje hlavní formu kulturního života západního světa. Politická korektnost, s níž přišla levice poté, co její milovaná „dělnická třída“ počátkem 80. let velice ochotně prošla procesem

„zburžoaznění“, byla vytvořena s cílem sesbírat „menšinové“ hlasy podobně, jak to poslední vláda Williama Gladstonea udělala s hlasy irských katolíků. „PC“ (z angl. *political correctness*) tak zajišťuje, že dokonce i ilegální imigranty a neúspěšné žadatele o azyl lze kritizovat jedině s rizikem fatální újmy kariéry kritika. Často pak dokonce takovýto člověk už nemůže se svými názory v budoucnu veřejně vystoupit vůbec – je totiž oceňován jako „rasista“, a **před tímto strašákem se dnes krčí strachem i ti nejostřílenější konzervativci**. Intelektuální avantgarda multikulturalismu dnes tak sama sobě začíná prokazovat neexistenci rasy, s výhledem učinit z tohoto tématu ve společnosti naprosté tabu. (Na obranu existence lidských ras viz esej J. Philippe Rushtona „Is Race a Valid Taxonomic Construct?“ /Je rasa platná taxonomická kategorie?/ v *The Occidental Quarterly* roč. 2, č. 1 (jaro 2002), s. 17-28.

Chcete příklady této nové intelektuální tyranie? Kniha britského psychologa a finského ekonoma z roku 2002 shrnula empirické odhady IQ většiny zemí světa a ukázala na silnou korelaci mezi inteligencí a prosperitou dané země. Zajímavé bylo, že ani jedna z deseti zemí, které v posledních letech zaznamenaly nejvýraznější a nejtrvalejší zlepšení ekonomické situace, se nenachází v Africe – a na druhé straně, všech deset zemí, které dále chudnou, leží právě v **subsaharské Africe**. Přesto si zájemci o tuto důležitou publikaci, *IQ and the Wealth of Nations* (Lynn & Vanhanen, 2002), musí knihu kupovat prostřednictvím zásilkového prodeje. Nebyla také recenzována ani v jediném prestižním listu nebo časopise (světlymi výjimkami budiž akademický časopis *Heredity* a *The Occidental Quarterly* /viz recenzi Edwarda M. Millera *National Wealth and Intelligence* v *The Occidental Quarterly* roč. 2, č. 4 [zima 2002/2003], s. 79-83/)

Dokonce i po hrůzách 11. září a jasném prohlášení saúdského vyslance v Británii, že řada muslimů Západ nenávidí, po ubodání policisty v britském Birminghamu odmítnutým žadatelem o azyl z Maghrebu a poté, co se USA a Spojené království pustily do války s muslimskými teroristy, se politici a mediální sféra zuby nehty drží ortodoxní multikulturní linie, když brojí proti profilování na základě rasy na hranicích nebo proti detenci nezaměstnaných imigrantů z tak fanaticky muslimských zemí jako Saúdská Arábie, Pákistán či Alžírsko. Ani krvavé zhroucení multikulturních útvarů jako Rwanda/Burundi či Jugoslávie nepřimělo intelektuály alespoň na chvíli zvážit svou oddanost multikulturnímu ideálu. Ani segregace každodenního života černochů a bělochů v Americe jim dostatečně názorně neukázala, o co lidé skutečně stojí, stejně jako neochota obou ras uzavírat smíšené sňatky (běloši, Asiaté a Hispánci tak naopak činí podstatě častěji). Fanatický zápal nepohasl, ani když černošský sociolog z Harvardu **Orlando Patterson** v roce 1998 napsal, že je třeba legislativních opatření, která by bělochy přiměla žít poblíž černochů, a tak pomocí smíšených svazků rozšířit jejich „sociální síť“ a dostupnost pracovních příležitostí. Dokonce i americko-britská koalice proti Saddámu Husajnovi se pevně držela všech pravidel politické korektnosti (jen jednou prezidentu Bushovi uklouzla při označení akce slova „křížové tažení“). Bez ohledu na události ve světě tedy musí být *multikulti* iluze udržována za každou cenu. Všechny ras..., tedy menšiny, spolu přece budou vycházet úplně v pohodě.

Časy se ale rozhodně mění. Tak třeba v éře evropského osvícenství si byli i tak slavní filozofové jako německý Immanuel Kant či Skot David Hume celkem pevně jistí existencí zásadních a hluboce zakořeněných rasových odlišností. Kant dokonce v roce 1764 napsal:

Afričtí černoši dostali od přírody asi tolik rozumu jako obyčejný pošetilec. Hume pak vyzývá kohokoliv, aby mu jmenoval jediného černocha, který projevil skutečné nadání: Mezi statisíci černochoů odvezených z jejich domoviny – přestože se řadě z nich dostalo svobody – nenalezneme jediného, který by dokázal něco skutečně velkolepého, ať už ve vědě, umění nebo jakékoliv další vznešené lidské činnosti; u bělochů se však znovu a znovu pozvedají lidé i z té nejhorší bídy a získávají si uznání svým vynikajícím talentem.

Kolem poloviny 19. století čelní profesor anatomie (tehdy už dávno osvícenské a experimentální) univerzity v Edinburghu prohlásil (Knox, 1850):

„Rasa je vším – literatura, věda, umění, tedy jedním slovem civilizace, závisejí právě na ní.“

Počátkem 20. století ale došlo ke vzestupu čehosi, co se rychle stalo novým náboženstvím; a odhalení nacistických lágrů stačilo k tomu přesvědčit západní elity, že jedinou morální cestou vpřed je přijmout multikulturní doktrínu.

Ale co že se to přesně po Západu vlastně žádalo, aby přijal – a na základě čeho? Při bližším pohledu překvapivě narážíme na pozoruhodný význam prostého a ne příliš pravdivého příběhu **v srdci sociální antropologie, tohoto motoru multikulturalismu**. Zásahu na něm mělo zejména dílo jednoho muže a jeho vlivná newyorská studie z let 1908-1910. Ta se ale paradoxně vůbec nezabývala inteligencí nebo morálními kvalitami různých skupin migrantů, které v té době proudily do Ameriky – což vyvolávalo takové obavy, že to americkou vládu ponouklo k zadání studie, jež nakonec měla 40 svazků. Výše zmíněná studie se však nevěnovala ani velikosti mozku („objemu lebky/kraniálnímu objemu“), o němž se už tedy soudilo, že odlišuje hlavní lidské rasy a má značnou spojitost s inteligencí. Ne, faktická tvrzení, na jejichž základě dospěl v o čtyřicet let později multikulturalismus ke svým zásadním triumfům, se vztahovala jen k relativní šířce a délce (zepředu dozadu) lidské hlavy. Tento „cefalický index“ (CI) – u něhož nikdy nebyla prokázána jakákoliv souvislost s důležitými lidskými vlastnostmi – se tak měl dosti nepochopitelně stát bodem obratu v tažení proti vědeckému rasismu, který pole antropologie ovládal přinejmenším od Darwinových objevů (1859).

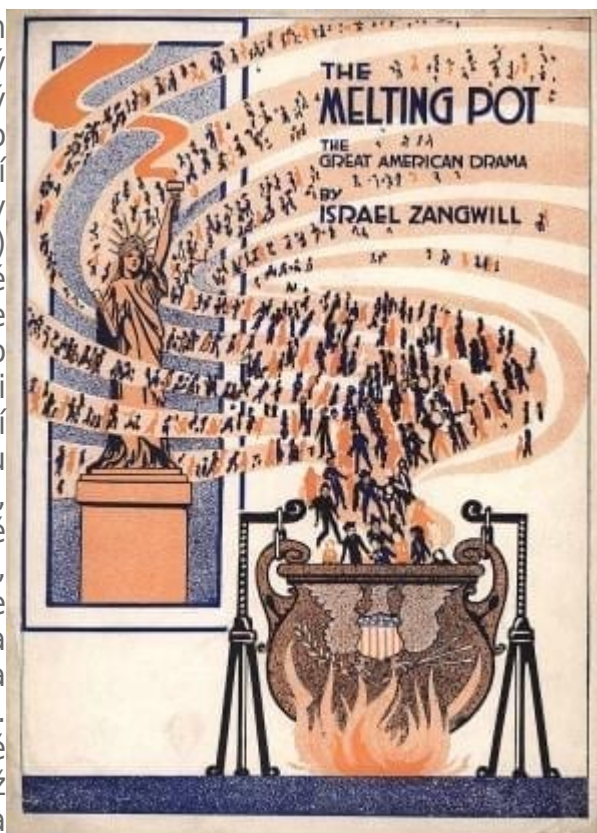
Ničivé dědictví Franze Boase

Israel Zangwill,
kulturní sionista a blízký
spolupracovník Theodora
Herzla. Autor divadelní
hry **The Melting Pot**
(1908)

Imigrant do Ameriky Franz Uri Boas (1858-1942) a jeho studenti na Kolumbijské univerzitě v rámci svého projektu shromáždili výsledky fyzických měření asi 17 tisíc dospělých i dětí, když se soustředili především na nedávné imigranty do USA. Asi 6000 z nich bylo židovského původu, ale velmi početně zastoupeni byli i Češi, Sicilani a Neapolitáni, když z každé z těchto skupin pocházely asi tři tisíce testovaných. Boas usiloval o vyvrácení teze, že mozkový vývoj černochoů (tehdy v Americe obecně - i samotným Boasem - označovaných jako „negroes“ /zastaralý termín pro „černocho“ [negro] resp. příslušníka černé rasy [negroes], neplést s pejorativním „nigger“ - pozn. DP/) se zastavuje v příliš nízkém věku. Výsledky jeho studie však nakonec neměly s touto myšlenkou mnoho společného. Namísto toho Boas dle svých vlastních slov objevil v záplavě dat vyšší míru podobnosti CI mezi rodičem a dítětem v případech, kdy se potomek narodil ještě před imigrací do Ameriky. Tam, kde už se děti imigrantů ale naopak narodily v Novém světě - konkrétněji pak asi po deseti letech života rodičů v USA - byly rozdíly mezi rodičem a dítětem znatelnější. Tak se zrodil argument, jenž se měl nadlouho stát korunním klenotem a nejdůležitějším empirickým „antirasistickým“ důkazem amerických antropologů: CI index, tolik oblíbený fyzickými antropology coby u živých subjektů snadno dostupný ukazatel funkčnosti mozku, který nepochybně a spolehlivě ukazuje rasové odlišnosti, se ukázal být proměnlivou veličinou - zřejmě kvůli okolnostem jako podnebí, strava, gynekologická péče nebo zavinování. Abrakadabra! - jako na zavolanou se objevil první empirický argument vyvracející tvrzení Darwinova bratrance sira Francise Galtona, že rasa má nepopiratelný význam. Boas za svou pověst „muže, který se více než kdokoliv jiný zasloužil o vykazání ducha rasismu pryč z vědeckých disciplín,“ (Gossett, 1997) vděčí největším dílem především této přelomové práci. Ať byl výchozí CI index ras vstupujících do Ameriky jakýkoliv, „tavicí kotlík (*melting pot*) jej údajně dokázal proměnit - přesně jak tehdejší liberální levicoví imigrační optimisté věřili. (Dnes by samozřejmě už jen samotná naděje, že se změní imigranti, dočkala důsledného odsudku coby „rasismus“.)

Co víc, Boas byl ve vynikající pozici, aby svým tvrzením dále dodal na váze. V Německu narozený syn liberálních židovských rodičů a vystudovaný fyzik se po neúspěchu získat akademické místo v Berlíně (za čímž mohl stát jak narůstající antisemitismus v Německu, tak snad i jizvy v obličeji, jež si Boas nesl jako stopy po duelech) pustil na dráhu antropologa. Jeho značné mezilidské, jazykové a hudební nadání spolu se zběhlostí ve fotografování mu zajistily uznání pro jeho důkladnou dokumentační práci mezi Eskymáky a „Američany“ (dnes oficiálně „původní Američané“), a tak postupně stoupal akademickou hierarchií až k místu na Kolumbijské univerzitě, které získal roku 1899. Přestože byl vždy pozitivně nakloněn příslušníkům neevropských ras, realisticky uznával existenci zásadních rozdílů ve vývoji mezi „Američany“ (tj. Indiány), Evropany a Mongoloidy (Východoasijsci) na jedné straně a černochoy, Austrálci a Melanésany na druhé. Obecnou rovnost se tak Boas snažil opakovaně prokázat jen mezi evropskými „rasami“, mezi něž se tehdy obecně zařazovaly nordická, alpská a středomořská - a kam byli pochopitelně řazeni i Židé.

Plakát k divadelní hře *The Melting Pot* (1908)

V obou případech Boasovy názory potvrdil následný psychologický výzkum v průběhu 20. století (aškenázští Židé dokonce zpravidla Evropany v testech IQ typu převyšují). Boas také věřil ve spojitost velikosti mozku, inteligence i rasy (příslušníci mongoloidní rasy mají největší mozky) - což v 90. letech 20. století nade vše pochybnost prokázala přesná měření velikosti mozků živých subjektů (pomocí magnetické rezonance). Boas si byl vědom problémů spojování velikosti mozku a inteligence, jelikož ženy mají menší mozky, což však podle něj je zapříčiněno jinými činiteli než obecnou inteligencí. V roce 1998 se dočkal posmrtného zadostiučinění i v tomto případě, když bylo prokázáno, že za větší velikostí mužských mozků nestojí šedá mozková hmota zodpovídající za inteligenci, ale hmota bílá, důležitá pro dovednosti související s orientací v prostoru (kdysi tak životně důležité pro mužské lovce). Boas měl

pravdu také v tom, že mezirasové svazky nijak zřetelně neškodí základním lidským vlastnostem jako zdraví či inteligence, což vyvracelo příliš horlivé argumenty tehdejších vědeckých rasistů (jakkoliv rasové míšení samozřejmě dosud nezrodilo žádného Bacha, Händela, Beethovena nebo Mozarta). V těchto ohledech se tedy Boas ukázal být úspěšným vědeckým prognostikem – jeho následovníci na poli sociální antropologie ale vědu a vědecké metody bohužel z velké části odvrhli. Boasova hlavní antirasistická teze pak zněla, že většina rasových odlišností je z velké části způsobena negativními rasovými předsudky. To bylo přesvědčivě vyvráceno všeobecnou neschopností někdejší západních černošských kolonií dosáhnout po nabytí nezávislosti znatelné míry hospodářského pokroku; ale i v tomto případě se vlastně jednalo o uvěřitelnou a testovatelnou ideu, která ostatně takřka neodolatelně řadu společenskovědních akademiků na západních „univerzitách“ přitahuje dodnes.

A tak celé dvě generace akademiků stále ochotněji přijímaly protirasistické poselství Franze Boase, spojené s ujištěními, že africké země v minulosti dosáhly vyspělého stadia civilizace (pro což ovšem Boas, který rozhodně nebyl afrikanista, ve skutečnosti neměl takřka žádné důkazy.) V samotném středu této přitažlivé myšlenkové konstrukce ale zeje ohromná černá díra.

Jako první v ní zmizela Boasova „data“ o tvaru hlav z roku 1910. Loni na podzim antropologové Corey S. Sparks z Pennsylvania State University a Dr. Richard L. Jantz z University of Tennessee znovu prošli Boasova původní data k CI a dospěli k závěru, že čísla jednoduše nedokazovala žádný měřitelný dopad amerického prostředí na rodiče-imigranty a jejich v USA narozené potomky (Sparks & Jantz, 2002). K 99% variace CI podle všeho docházelo v rámci rodin a vliv nového amerického prostředí tak byl zodpovědný nanejvýš za jedno procento změn. Pravověrným idealistům, podle kterých mělo jednoho dne beztak dojít k úplné asimilaci, na tom asi tolik záležet nemuselo, Boas a jeho kolegové však k celé problematice přistupovali z odlišných pozic: podle těchto sociálních antropologů měl mít akt imigrace „ohromný“ a „rychlý“ účinek. Dokonce ani význam onoho jednoho Boasova procenta není zcela jasný, některým skupinám imigrantů se totiž v Americe rodily děti s užšími hlavami, jiným zase s širšími. S největší pravděpodobností tak lze zbytkové procento připsat na vrub faktorům fakticky náhodným.

Co hůř, Boasovy vlastní grafy ukazují, že děti narozené poté, co jejich rodiče strávili v USA dvacet let, nevykazují větší rozdíl CI než ty narozené po pouhých deseti letech. V rozporu s jeho tezí byly dokonce rozdíly u těchto vzorků ještě o něco menší. Další rozbor Boasových

omylů má přijít na zasedání Americké antropologické asociace (AAA) a Boas tam jistě bude mít své zastánce, sotva ale někdo bude schopen vysvětlit, jak mohla tak zanedbatelná zjištění mít tak masivní důsledky.

(V březnu AAA vydala článek Gravleeho a spol. /2003/ na obranu Boase; tento článek se však nezabýval Sparksovou a Jantzovou analýzou a jeho obhajoba se tak opírala hlavně o data zveřejněná Boasem v roce 1928, tedy z doby, kdy už „záhadně“ zmizelo přes 4000 původních subjektů. Gravlee a spol. zcela právem tvrdí: „Jistě by bylo plnohodnotným námětem budoucího bádání pokusit se vysvětlit nesrovnalosti a nalézt chybějící data.“ Nenalezli ani žádný obecný vliv doby uplynulé od imigrace rodičů do USA na dětský CI. Takovéto obhajoby jen podporují závěr, že antropologové 20. století a „antirasisté“ nikdy neměli důvěřovat Boasově rozsáhlé, ale nedostatečné sadě dat.)

Následně si černá díra přivlastnila i obecně zažitou představu o antropozích coby vědcích, kteří se cení vědecké metodologie a kritického myšlení. Jak mohl Boasovi tak snadno projít pravděpodobný podvod, přinejmenším pak ale jednoznačné a nehorázné porušení veškerých myslitelných standardů analýzy dat? Boas sám se jistě mohl hájit tím, že neměl žádné statistické vzdělání a zřejmě nikdy v životě nepočítal **korelační koeficient**. Přesto bylo jeho využívání dat přinejmenším nezodpovědné a nekonzistentní – pokud tedy ne přímo selektivně překrucující. Mnohem hůře na tom ale jsou Boasovi následovníci, pro jejichž chování není omluvy: bez přihlídnutí k popsaným problémům vynášeli jeho ideologicky příhodné výsledky do nebes. Každý, kdo dnes studuje Boasovy četné obdivovatele s otevřenou myslí, nutně dojde k závěru, že nikdo z nich neprojevil sebemenší zájem o důsledné čtení empirického díla svého mistra. **Ztotožňovali se s jeho závěry - a na empirických faktech už jim tak příliš nezáleželo.**

Moderní věda se samozřejmě neopírá o scholastické argumenty a protiargumenty – jejím přímočarým jazykem je replikace, replikace a zase znovu replikace. Ale i tady na sociální antropologii působí ona masivní přitažlivá síla černé díry: Boasova tvrzení o flexibilitě tvaru hlav si ve své době vysloužila značnou kritickou pozornost zděšených vědeckých rasistů, a tito lidé v následných bitvách vedených na stránkách vědeckých publikací 20. let minulého století zvítězili, když poukazovali např. na to, že imigranti mohli být geneticky odlišní od svých výchozích populací (jak tomu u dobrovolných migrantů obvykle je v kategorii IQ, které u nich bývá až o 10 bodů vyšší, než je průměr populace, již opouštějí). V té době však už byla záležitost americké imigrace uzavřena, když zákon z roku 1924 takřka skoncoval s imigrací ne-nordického obyvatelstva. Nebyly tedy k dispozici veřejné prostředky, s jejich pomocí by se dala replikovat Boasova zjištění o tvaru hlav a boasovci nepovažovali za nezbytné využít svých četných soukromých prostředků financování k zopakování klíčové práce, o níž se opírali.

Stručně řečeno tak dvaapadesátiletý Boas narazil ve svých nesmírně objemných datech z roku 1910 na pár neočekávaných nahodilostí, jimiž se dala naznačit možnost proměnlivosti „základních“ rasových rysů. Jeho neprakticky sesbíraná data však byla bezpečně uschována v gigantickém vládním archivu a Boas mohl počítat také se systematickou „nepozorností“ – jak od svých nadšených příznivců, tak i kritiků (kteří pochopitelně soudili, že jejich opakované

důkazy o nízkém IQ černochoů z roku 1915 jsou podstatně důležitější než Boasovy snadno zpochybnitelné teze o proměnlivosti tvaru lebky). Tak se ale řádná věda nedělá – dokonce ani věda společenská. Když naproti tomu v roce 1912 britský psycholog Cyril Burt obrátil naruby zavedenou viktoriánskou „moudrost“ tím, že odhalil podobnou průměrnou obecnou inteligenci mužů a žen (pomocí nových **Binetových** testů z Francie), bylo to potvrzeno nesčetnými dalšími šetřeními (a doplněno pozorováním, že muži mají širší rozpětí IQ – a tím pádem se u nich vyskytuje více geniálních i mentálně retardovaných jednotlivců – a že dospívající hoši zaostávají v mentálním vývoji za dívky jen dočasně). Oproti tomu sociální antropologové neohroženě pokračovali ve své relativistickém a multikulturním tažení (proti „esencialismu“ a „rasismu“) dokonce i bez oněch nejzákladnějších empirických standardů, jež prokázal jejich mistr. **„Antirasistické“ dogma dneška tak spočívá na těchto chatrných, sto let starých (ne)nálezích.**

Toto závažné zanedbání akademických povinností pak navíc ani není celým příběhem. Před dvaceti lety zazněla z úst předních sociálních antropologů první obvinění z nedbalosti a upřednostňování ideologie před **empirismem**. Hlavní postavou skandálu byla Boasova nejlepší žačka **Margaret Meadová**, která ve 30. letech 20. století psala o **Samoi** jako o spokojené modelové společnosti praktikující sexuální volnomyšlenkářství. Novozélandský profesor **Derek Freeman** však v roce 1983 tuto idylu poněkud korigoval konfrontací s realitou: popis Meadové se opíral o vyprávění dvojice mladých dívek, které se v pokročilém věku svěřily Freemanovi, že si příběhy o předmanželské sexuální nevázanosti vesele vymyslely, protože se jim zdálo, že právě to trendy lesbička Meadová ráda slyší. Další tvrdý direkt utrpěla sociální antropologie v 90. letech, když se levicoví sociální antropologové rozhodli zpochybnit zjištění **Napoleona Chagnona**, že některé jihoamerické kmeny jsou velmi agresivní – a toto chování je u nich nativní. Série nařčení, že Chagnon podnítil v domorodcích agresivitu tím, že jim dodal zbraně a nakazil je západními nemocemi, se ukázala být zcela nepodložená, jak uznala i Americká antropologická asociace; a tak se obor musel znovu tvářit v tvář postavit „nepřípustným“ myšlenkám.

Dnes, kdy se pochybnosti a otazníky začínají vršit i kolem jména samotného slovutného Boase, se sociální antropologie ocitla v krizi. Protože ochotně poskytla útočiště lidem, kteří – ať už coby Židé, lesbičky nebo socialisté – byli naladěni proti Západu, podstoupila tím riziko, jež mohlo být přiměřené jedině v případě, že by použité metody byly vědecky zcela rigorózní. Protože ale přesvědčivými metodami neprokázala v podstatě nic zásadnějšího, nezbyvá dnes sociální antropologii než podnikat zuřivé výpady proti svému oblíbenému nastrčenému argumentu – tedy že se nemá smysl bavit o rase, protože přece existují i lidé smíšeného rasového původu. Veškerý moderní výzkum však jasně ukazuje nezanedbatelné rozdíly mezi třemi hlavními rasovými skupinami světa v různých charakteristikách – jak ostatně uznával i sám Boas, než dospěl do své pozdní fáze zradikalizovaného popíračství. (Zemřel na infarkt, který ho postihl během večerního protinacisticky naladěného projevu). Argumentovat tím, že kvůli svému občasnému překrývání rasy neexistují, by znělo podobně jako popřít existenci ptáků a ryb kvůli tučňákům. Tak či onak, existenci stejných hlavních rasových skupin uznává i nejuznávanější specialista na klasifikaci variací lidského genomu **Luigi Cavalli-Sforza**, stejně jako psychologové-rasoví realisté jako Arthur Jensen, Philippe Rushton nebo i autor tohoto článku – jakkoliv se Cavalli-Sforza samozřejmě pečlivě vyhýbá samotnému termínu „rasa“,

pravděpodobně aby si nezavřel penězovod prostředků z všemožných grantů.

V roce 1989 se museli sociologové vyrovnat s rozdrčením mnoha svých snů, když padly režimy v zemích východní Evropy, jež údajně skoncovaly s třídními nerovnostmi (ty však ve skutečnosti zůstaly bezpečně zachovány, navzdory milionům zavražděných vzdělaných a bohatších lidí). Nemalá část těchto sociologů vyměnila vědu za existencialismus a jeho nepříliš empirickou „postmoderní“ hypostázi „konstruktivismus“. Stejně tak i feministky, jež ovládly psychologii (75% žen mezi studentstvem), musely kolem přelomu tisíciletí připustit, že Západ vlastně není jejich utlačitel, ale v kontrastu se zbytkem světa spíše jejich ochranitel. **Nyní je tak řada na antropozích, aby konečně uznali, že jejich protizápadní doktrína multikulturalismu, již si hýčkali a ospravedlňovali s ní masovou nebělošskou imigraci, v rozporu s jejich tvrzeními nikdy nebyla akademicky podložena.** Problémy sociální antropologie ostatně má v podobě selhání multikulturních experimentů na očích celých svět. Neblahý konec nepotkal totiž jen velké evropské říše, ale také multikulturní Jugoslávii, Rwandu-Burundi či Zimbabwe. V roce 1999 Rada Evropy (kdysi liberální organizace, která se ale v poslední době spíš snaží umlčet veškerou realistickou debatu o rase) zveřejnila údaje (ovšem bez komentáře), jež ukazují podstatně nižší míru zločinnosti v menších a kulturně homogenních evropských zemích (jako Dánsko, Norsko či rozdělený Kypr) než u multikulturních kolosů jako USA, Spojené království či SSSR (autor má zřejmě na mysli **Společenství nezávislých států**, článek byl napsán v roce 2002 – pozn. DP). Než vynaložíme byt jen jediný dolar na další podporu multikulturních plánů, měli by se antropologové omluvit a začít znovu – za pomoci historiků, psychologů i statistiků, k nimž sociální antropologové vždy projevovali obzvláštní odpor. Bez takovýchto reforem se v přednáškových sálech při hodinách antropologů začne stále častěji ozývat nejprve smích – a nakonec třeba obor úplně přijde o svůj okouzující doplněk v podobě bohatých západních děvčat, která s otevřenými pusami naslouchají pohádkám o sexuálních dobrodružstvích divochů, zatímco se jim dostává indoktrinace multikulturním dogmatem sociální antropologie.

Literatura:

Boas, Franz. 1910. *Changes in Bodily Form of Descendants of Immigrants*. United States Immigration Commission, Senate Document No. 208, 61st Congress. Washington, D.C.: Government Printing Office.

Darwin, C. 1859. *On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life*. Electronic Text Center, University of Virginia Library: <http://etext.lib.virginia.edu/toc/modeng/public/DarOrig.html>.

Freeman, D. 1983. *Margaret Mead and Samoa: The Making and Unmaking of an Anthropological Myth*. Cambridge, MA: Harvard University Press.

Gossett, Thomas F. 1997. *Race: The History of an Idea in America*. New York: Oxford University Press.

Gravlee, C. C., Bernard, H. R., & Leonard, W. R. 2003. "Heredity, Environment, and Cranial

Form: A Reanalysis of Boas's Immigrant Data." *American Anthropologist* roč. 105, č. 1.

Kant, Immanuel. 1764. *Observations on the Feeling of the Beautiful and the Sublime*. (Kant's *Gesammelte Schriften*. Berlin: Reimer, 1910-1937.)

Knox, Robert. 1850. *The Races of Men*. London: Renshaw.

Lynn, R., & Vanhanen, T. 2002. *IQ and the Wealth of Nations*. Westport, CN: Praeger.

Patterson, Orlando. 1998. *Rituals of Blood: Consequences of Slavery in Two American Centuries*. New York: Perseus (Basic Civitas).

Sparks, Corey S., and Jantz, Richard L. 2002. "A Re-assessment of Human Cranial Plasticity: Boas Revisited." *Proceedings of the National Academy of Sciences*: DOI: 10.1073/pnas.222389599.

Esej Chrise Branda *The Great Social Anthropology Scam*. by Chris Brand. *Multiculturalism's Scandal-Ridden Academic Discipline* vyšla v časopise *The Occidental Quarterly* roč. 3 č. 2 (léto 2003).